

La humanitat

Any III : Núm. 394
Barcelona, dilluns, 13 febrer de 1933

Redacció i Administració: Ronda Sant Pere, 11, pral. : Telèfons 24646 i 24647
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador: LLUIS COMPANYS

Per tal de practicar la detenció d'uns lladregots, els guàrdies d'assalt disparen contra aquells, i fereixen un d'ells i un senyor que no hi tenia res a veure

Ahir nit, en una casa de l'Avinguda del 14 d'abril, cantonada al carrer de Muntaner, foren vistos tres subjectes sospitosos que intaven saltar una paret.

Avisats que foren els guàrdies d'assalt, aquests voltaren l'edifici i en veure als que havien entrat a l'edifici, els hi dispararen les pistoles, ferint-ne a un d'ells i fent-se escapolis els altres dos.

El ferit va resultar ésser Epifani Ilea Marquina el qual en qualitat de detingut passà a l'Hospital Clínic. Segons han manifestat a la Prefectura de Policia, el ferit és conegut per "El Burgos" i se li trobaren útils pel robatori.

Declarà que anava amb els altres dos que fugiren amb intenció de robar a una fàbrica de gèneres de punt establerta per aquells llocs.

A conseqüència dels disparats foren els de l'assalt en persecució dels lladregots, també va resultar ferit un senyor que anava en un auto particular. Un dels projectils tocà al parabris del cotxe, incrustant-se-li a l'esmentat senyor en el front. El ferit fou conduït a l'Institut Policlínic, resultant ésser l'enginyer industrial, senyor Josep Vidal Ferrer, i reconegut pels facultatius qualificaren la ferida de pronòstic reservat.

En unes declaracions, el Sr. Ossorio i Gallardo diu que l'actual Govern ha de fer les eleccions municipals

Madrid, 13. — El senyor Ossorio i Gallardo fou preguntat si havia llegit les darreres declaracions del senyor Lerroux i si creia que l'actual Govern farà les eleccions municipals properes.

—Ho crec i ho desitjo — contestà —, puix que amb tots els seus inconvenients ofereix majors garanties

aquest Govern per la seva estabilitat. Cal evitar que els que tenen ganes de Poder repeteixin la trista història de 1873.

Creu que en les properes eleccions municipals s'accentuarà el triomf de les forces dretistes, però que les dretes no hauran d'abusar del seu triomf perquè podrien rebre en les eleccions generals un fort contracop.

Ahir s'inaugurà el nou edifici del Banc d'Espanya a Barcelona. Malgrat tractarse d'una entitat oficial de l'estat, l'edifici fou beneït pel rector de la parròquia mossèn Alós en presència del degà.

Senyors: el dia catorze d'abril de mil nou-cents trenta-u fou proclamada la República.

Un xic de memòria, senyors!

La idea de l'Ajuntament de Bilbao d'enderrocar el monument al Sagrat Cor, i la posició de la «caverna»

Tal com era d'esperar, l'encertada idea de l'Ajuntament de Bilbao de traslladar a un altre lloc el monument aixecat al Sagrat Cor al bell mig de la plaça de Bèlgica, ha desvetllat les ives de molts cavernícoles que, fins i tot, i com a protesta, han anat a resar al peu del monument. Cosa que, segurament, no havien fet mai fins ara.

No cal dir que els monàrquics i els reaccionaris —no diem catòlics, perquè es pot ésser catòlic i persona decent a la vegada— s'han preparat a donar la batalla i, com ja és costum en ells, han enviat les dones i els infants al peu del dit monument, per tal que si es perdía alguna garrotada no la rebessin ells. Això ha produït alguns aldarulls i ha obligat a actuar les autoritats; un motiu més perquè els esmentats reaccionaris i monàrquics possessin el crit al cel i parlessin de repressió i abus de poder. Sortosament, a Bilbao, les autoritats han actuat amb compte i els "cavernícoles" no han pogut fer-se passar per herois, que és el que ells cerquen sempre.

Hi ha dos motius essencialíssims perquè desaparegui aquest monument que enlletgeix una de les places més boniques que té Bilbao. Un d'ells és que en un país laic, en una República que ha votat una llei de separació de l'Església i l'Estat, no es poden tolerar monuments que pretenen enaltir una determinada religió, ja que es podia donar el cas que també s'hi volguessin aixecar d'altres a honor de Buda, d'Alà —encara que els mahometans no accepten les estàtues— i d'altres.

Un altre dels motius és el mal gust del monument: mal gust artístic, que no guarda cap relació amb l'estètica i que, per tant, és un motiu suficient per ordenar la seva desaparició. No sabem si el monument és de Benlliure, de Col·land Valera o de qualsevol altre pastisser de l'escultura. Però segurament que no és de Miquel Angel ni de Verrocchio. Per tant, no es perd cap obra d'art i en surt guanyant l'estètica de la ciutat. El que hi perdin el fanatisme i la superstició no té importància.

FIGURES DE L'ART FRIVOL

Anita Lassalle, 20 anys, hereva de mig milió de pessetes i apassionada de la lectura, és artista per convicció i voldria arribar a ésser una gran triple còmica

Voldria visitar l'Orient, i va debutar guanyant quinze pessetes a la setmana, de comparsa. No li agradaria — ja és estrany — ésser artista de cinema

Jo us hauria d'ésser sincer — retent culte a la veritat — i dir-vos que, quan nits enrera, vaig estar al Còmic no hi vaig anar amb cap propòsit determinat que no fos altre que presenciar l'espectacle. A mesura que aquest s'anava descabdellant, s'anava formant en mi un propòsit: parlar amb Anita Lassalle, tot simpatia, tot picardia.

El mestre Soriano s'encarregà de presentar-me la jove "vedette". Encara ressonaven els aplaudiments a la sala, que Anita Lassalle m'allargava la seva ben cuidada mà i em feia passar al seu "camerino", oferint-me

després vaig tornar al gènere frivol. Hem vist en un colze d'Anita una cicatriu que ens explica la importància de les cremades. I no podem menys de pensar, en veure-ho, com el foc es mantingué respectuós amb el rostre, amb el bell rostre de la doneta que tenim al davant nostre.

—D'on sou filla?

—Vaig néixer a París, al barri del Trocadero; però les meves primeres lletres les vaig aprendre, en català, a les Escoles del Bosc, de Montjuïc. Fins als deu anys vaig viure a Barcelona;

Anita Lassalle

Conferència del Sr. Albornoz sobre la caiguda de la República del '73

Albacete. — Al Teatre Principal donà una conferència el senyor Albornoz, que estudià les causes que motivaren la caiguda de la República del '73, i digué que en aquesta això no passaria, puix que ho demostra bé els vint-i-dos mesos de República que portem.

Acabà dient que per a passar de l'oposició al Poder cal tenir un programa, i que ara ja no hi ha crisis orientals.

Fou obsequiat amb un banquet, i després retornà a Madrid.

Contra la guerra

LA SOCIETAT D'ESTUDIANTS DE LA UNIVERSITAT D'OXFORD HA FET PUBLIC QUE ELS SEUS ASSOCIATS "EN CAP CIRCUMSTANCIA NO AGAFARAN LES ARMES PER DEFENSAR EL REI O EL PAIS"

Paris, 11. — Comuniquen de Londres a "Le Matin" que la Oxford Union Association, que és, com se sap, la Societat que reuneix els estudiants de la célebre Universitat anglesa, ha aprovat, per dos-cents setanta vots contra cent cinquanta-tres, una resolució per la qual els membres de l'Associació declaren que "en cap moment no agafaran les armes per a defensar el rei o el país".

LA VAGA DELS MINAIRES

Ahir nit es registraren alguns atemptats, esclatant diverses bombes a les línies de conducció d'energia elèctrica

Oviedo, 13. — La vaga minaire segueix el seu curs, havent-se agreujat en el matí d'avui, puix que deixaren d'entrar a treballar els obrers de les Hulleres de Turon i carbons asturians que durant la setmana passada havia treballat una tercera part de la seva plantilla.

Es troben a Madrid els comissionats representant la Patronal i el Sindicat minaire per a tractar amb el ministre d'Agricultura i amb el Govern de la fórmula o forma que pugui solucionar el conflicte.

S'espera amb ànsia el resultat d'aquestes gestions, puix que de continuar la vaga la situació es faria molt difícil per al comerç i la indústria d'aquesta regió, que travessa una crítica situació a causa dels continus conflictes socials.

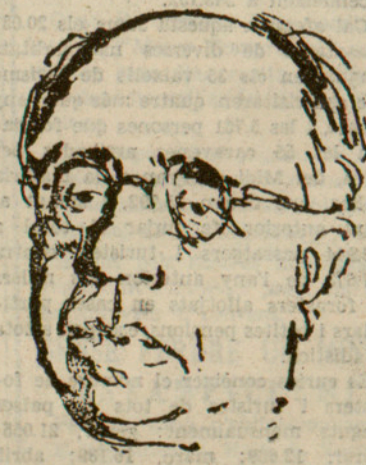
La vaga es descabdella amb completa normalitat i disciplina, complint els obrers les ordres rebudes del Sindicat minaire, havent fracassat tots els intents dels extremistes per a fer derivar la vaga per viarans de violència.

Anit es registraren alguns atemptats contra les línies de conducció d'energia elèctrica. Foren col·locades diverses bombes que feren explosió, provocant l'esfondrament d'alguns suports que sostenen els cables de con-

ducció elèctrica. Les avaries foren reparades aviat. La guàrdia civil ha augmentat la vigilància per a evitar la repetició d'aquests actes que s'atribueixen als elements extremistes.

El Sr. Azaña, indisposat

Madrid, 13. — El president del Consell no ha sortit de les seves habitacions particulars del Minis-

teri de la Guerra, doncs, es troba fortament refredat. Per aquesta causa, no ha rebut cap visita.

un seient, una confortable butaca. Els motius de la meua visita no he cregut necessari exposar-los. Quins creieu que poden ésser els motius de la visita d'un repòrter a una "vedette"?

—Em dedico al teatre — comença dient-nos — per vocació. Jo sento dintre de mi una ànima d'artista i per a la meua pròpia satisfacció, treballo.

—Fa molt temps?

—Sis anys. En tenia catorze quan vaig debutar de comparsa, en "La feria de las hermosas", amb la Companyia de Velasco, a Zamora. Per cert que el meu primer paper consistia a estar amb els braços en creu durant més de quinze minuts, cosa que em cansava molt.

—Vàreu restar satisfeta del vostre debut?

—Sí. Aleshores va ésser quan vaig acabar de veure el que jo volia ésser. I per tal de sortir aviat del "conjunt", vaig estudiar, vaig afanyar-me, i poc temps després representava ja papers més importants.

I Anita, tot senzillesa, tot sinceritat, ens explica com en arribar a la seva majoria d'edat entrà en possessió de mig milió de pessetes, i ens confirma que si és artista no és pas per la qüestió econòmica.

—Heu treballat sempre en revistes?

—No. Vaig treballar després en una companyia de comèdia, quan s'escaigué l'incendi del Teatre Apolo, de València, del qual vaig resultar-ne amb algunes cremades de consideració. I

després ja he estat un xic per tot arreu.

—Les vostres aficions?

—En primer lloc la lectura. Es una follia el que jo sento pels llibres. Tot el que cau a les meves mans m'ho lleixo. Tinc una gran curiositat per saber-ho tot, per conèixer-ho tot. Lleixo fins els anuncis dels tramvies, quan no tinc altra cosa a mà.

—Els vostres autors predilectes?

—Entre ells, podeu comptar-hi Pérez Galdós, Blasco Ibàñez i Palacio Valdés, dels quals tinc gairebé totes les obres. I després d'aquests, tots els altres. M'agrada també la música. Sóc professora de piano i arpa, si bé no em serveix per gaire cosa. Això sí, m'estalvio cansar el mestre, puix que a casa estudio els meus papers.

—I el cinema?

—El cinema com a espectadora. La pantalla no m'atrau com a artista. Prefereixo el teatre. El treball davant del públic; que, si li plau, t'aplaudeixi. En canvi, anar a veure films, ja m'agrada més.

—De no ésser artista, què us hauria agradat ésser?

—Exploradora. Però una exploradora de l'Orient. Començant a Mongòlia, tota la Xina, el Japó, l'Índia... M'hauria agradat, i m'agradaria, poder visitar aquells països, endinsar-me dins les selves, estudiar els costums orientals. És la part de món que, després d'aquesta benèdicta terra, m'agrada més, em subjuga més.